MICHAEL MOORCOCK

UKÁZKA Z ROMÁNU MIZEJÍCÍ VĚŽ

ELRIK

BOUŘAVA

◆ ◆ ◆

Chladný měsíc zahalený mraky zaléval slabým svitem zasmušilé moře a loď kotvící u neobydleného pobřeží.

Z lodi spouštěli člun. Ten se v závěsu houpal. Dvě postavy zahalené do dlouhých plášťů sledovaly námořníky, kteří člun spouštěli, a snažily se uklidnit svoje koně, poněvadž ti na rozkývané palubě lodi podupávali, frkali a těkali očima.

Menší postava pevně držela uzdu svého koně a reptala.

„Proč to musí být takhle? Proč jsme nemohli vystoupit v Trepesazu? Nebo aspoň v nějakém rybářském přístavu, co by se pyšnil hostincem, jakkoli skromným."

„Jelikož, můj drahý příteli Chmurlune, bych si přál, aby náš příjezd do Lormyru zůstal tajemstvím. Kdyby o něm Theleb K'árna věděl – a kdybychom zamířili do Trepesazu, dozvěděl by se o tom záhy –, zase bys uprchl a pronásledování by začalo nanovo. To by se ti snad líbilo?"

Chmurlun pokrčil rameny. „Pořád mám pocit, že pronásledování toho čaroděje je pro tebe jen náhrada za skutečnou činnost. Hledáš ho proto, že nechceš hledat svůj skutečný osud."

Elrik ke Chmurlunovi v měsíčním svitu obrátil kostlivě bílou tvář a pohlédl na něj trudnomyslnýma karmínovýma očima. „A co má být? Nemusíš mě doprovázet, jestli nechceš."

Chmurlun opět pokrčil rameny. „Ano. Já vím. Možná s tebou zůstávám ze stejných důvodů, z jakých ty pronásleduješ toho pantanžského čaroděje." Usmál se. „Tím asi debata končí, což, pane Elriku?"

„Debata k ničemu nevede," přisvědčil Elrik. Poplácal svého koně po nozdrách, přišli totiž další lodníci odění do různobarevného tarkešského hedvábí, aby zvířata odvedli a spustili do čekajícího člunu.

Koně se vzpírali a ržáli přes pytle, kterými jim zakryli hlavu, a když je spouštěli, kopyty do dna člunu bušili, jako by ho chtěli prorazit. Pak se na lanech zhoupli Elrik a Chmurlun s ranci na zádech a seskočili do rozkolébaného člunu za nimi. Námořníci je odstrčili od lodi a následně se jali ohýbat hřbet a veslovat ke břehu.

Podzim se chýlil ke konci a bylo chladno. Chmurlun se při pohledu na ponuré útesy před sebou zachvěl. „Blíží se zima a já bych se radši zabydlel v nějaké přátelské krčmě, než abych se potuloval po světě. Až vyřídíme tu záležitost s čarodějem, co kdybychom zamířili do Džadmaru nebo do některého z dalších velkých vilmirských měst a zjistili, jakou náladu nám navodí tamější teplejší podnebí?"

Elrik však neodpověděl. Upíral podivné oči do tmy a vypadalo to, že nahlíží do hlubin své vlastní duše a to, co vidí, se mu nelíbí.

Chmurlun si povzdechl a semkl rty. Schoulil se hlouběji do pláště a třel si ruce, aby se zahřál. Byl zvyklý, že jeho přítel znenadání propadá mlčení, ale byť byl s jeho obyčeji obeznámený, neměl je pro to o nic raději. Kdesi na břehu vřískl noční pták a následně zapískal nějaký malý živočich. Lodníci s hekáním zabírali za vesla.

Měsíc vykoukl zpoza mraků, osvětlil Elrikovu chmurnou, bledou tvář, rozzářil jeho karmínové oči jako pekelné uhlíky a odhalil pustá pobřežní skaliska.

Jakmile dno člunu zaškrábalo o oblázky, námořníci odložili vesla. Koně větřili pevninu, frkali a přešlapovali. Elrik a Chmurlun vstali a uklidňovali je.

Dva lodníci skočili do studené vody a vytáhli člun výš. Další poplácal Elrikova koně po krku a při řeči se albínovi nedíval přímo do očí. „Kapitán říkal, že mi zaplatíte, až dorazíme k lormyrskému pobřeží, můj pane."

Elrik zamručel a sáhl pod plášť. Vytáhl drahokam, který se v temnotě noci jasně blyštěl. Námořník zalapal po dechu, natáhl ruku a vzal si ho. „Při Xiombargově krvi, tak krásný kámen jsem jakživ neviděl!“

Elrik vykročil s koněm do mělké vody a Chmurlun ho spěšně následoval. Tlumeně nadával a kroutil hlavou.

Námořníci se smíchem odtlačili člun zpět na hlubší vodu.

Když Elrik s Chmurlunem nasedli na koně a člun vyrazil tmou k lodi, Chmurlun poznamenal: „Ten drahokam měl stokrát větší cenu, než si kdy mohli říct za naše svezení!“

„No a co?“ Elrik zapřel nohy do třmenů, nasměroval koně tam, kde byly útesy méně strmé než jinde, a pobídl ho do kroku. Na chvíli se ve třmenech postavil, upravil si plášť a lépe se usadil v sedle. „Vypadá to, že je tu stezka. Hodně zarostlá.“

„Rád bych podotkl,“ utrousil Chmurlun hořce, „že kdyby to bylo na tobě, pane Elriku, vůbec bychom neměli z čeho žít. Kdybych nepřijal předběžné opatření a nenechal si část zisku z prodeje té triéry, kterou jsme zajali a vydražili v Dhakosu, byli by z nás teď chuďasové.“

„Baže,“ opáčil Elrik lhostejně a pobídl koně po stezce, jež vedla na vrchol útesu.

Chmurlun s pocitem marnosti zavrtěl hlavou, avšak albína následoval.

◆◆◆

Za úsvitu již jeli zvlněnou krajinou kopečků a údolí, která tvořila terén nejsevernějšího lormyrského poloostrova.

„Jelikož Theleb K’árna musí žít z bohatých mecenášů,“ vysvětloval Elrik za jízdy, „téměř jistě se vydá do hlavního města Josaz, kde vládne král Montan. Bude hledat službu u nějakého šlechtice, možná u samotného krále Montana.“

„A kdy to hlavní město uvidíme, pane Elriku?“ Chmurlun vzhlédl k mrakům.

„Je to několik dní jízdy, mistře Chmurlune.“

Chmurlun si povzdechl. Vypadalo to, že bude sněžit, a stan, jejž vezl svinutý za sedlem, byl z tenkého hedvábí, vhodného pro teplejší země na východě a západě.

Poděkoval bohům, že si pod náprsní krunýř vzal tlustý prošívaný kabátec a že si pod honosnější kalhoty z červeného hedvábí, které nosil jako svrchní oděv, před opuštěním lodi oblékl vlněné kalhoty. Jeho kuželovitá čapka z kožešiny, železa a kůže měla klapky na uši, nyní pevně stažené řemínkem uvázaným pod bradou, a těžký plášť z jelenice si těsně přitáhl kolem ramen.

Elrik si chladného počasí podle všeho nevšímal. Plášť za ním volně povlával. Na sobě měl kalhoty z tmavě modrého hedvábí, černou hedvábnou košili s vysokým límcem, ocelový krunýř lakovaný lesklou černou barvou, stejně jako jeho přilba, a zdobený jemnými stříbrnými vzory. Za sedlem měl hluboké brašny a přes ně luk a toulec se šípy. U pasu mu visel obrovský runový meč Bouřava, zdroj jeho síly i utrpení, a na pravém boku měl dlouhou dýku, kterou mu darovala džarkorská královna Jišana.

Chmurlun si vezl podobný luk a toulec. U každého boku mu visel meč, jeden krátký a rovný, druhý dlouhý a zakřivený, jak mívají muži z jeho rodného Dalkraje ve zvyku. Obě čepele měl v pochvách z krásně zpracované ilmiorské kůže, vyšívané šarlatovou a zlatou nití.

Kdo o nich neslyšel, mohl je považovat za potulné žoldnéře, kteří jsou ve svém zvoleném povolání úspěšnější než většina ostatních.

Koně je neúnavně nesli krajinou. Byli to vysocí šazárští oři, proslulí po celých Mladých královstvích svou výdrží a inteligencí. Po několika týdnech v podpalubí tarkešské lodi byli rádi zase v pohybu.

Nyní se před nimi objevily vesničky – nízké domy z kamene a dřeva –, Elrik s Chmurlunem se jim však opatrně vyhnuli.

Lormyr je jedním z nejstarších Mladých království, a právě zde se odehrála velká část světových dějin. Dokonce i Melniboňané slyšeli příběhy o dávném lormyrskému rekovi, Aubecovi z Maladoru z provincie Klant, jenž prý vysochal nové země z hmoty Chaosu, která se kdysi prostírala u Okraje světa. Z vrcholu svojí moci ovšem Lormyr již dávno sestoupil (ač stále zůstával významným královstvím jihozápadu) a proměnil se v zemi, jež byla současně malebná a vytříbená.

Elrik a Chmurlun míjeli hezké statky, dobře obhospodařovaná pole, vinice a sady, kde zlatolisté stromy rostly za starými, mechem porostlými zdmi. Milá a mírumilovná země to byla a stála v protikladu k drsnějším, rušnějším severozápadním národům Džarkoru, Tarkeše a Dharidžoru, které nechali za sebou.

Zpomalili koně do klusu a Chmurlun se rozhlížel. „Theleb K'árna by tu mohl napáchat mnoho škody, Elriku. Připomíná mi to mírumilovné kopce a planiny Dalkraje, mojí vlasti."

Elrik přikývl. „Bouřlivé časy v Lormyru skončily, když se zbavili melnibonských okovů a jako první se prohlásili za svobodný národ. Tato pokojná krajina se mi líbí. Uklidňuje mne. Nyní máme další důvod najít čaroděje dřív, než začne míchat svůj lektvar zkázy."

Chmurlun se tiše usmál. „Měj se na pozoru, můj pane, neboť opět podléháš těm změkčilým pocitům, jimiž tak pohrdáš."

Elrik se narovnal. „Pojeďme. Pospěšme si do Josazu."

„Čím dřív dorazíme do města s pořádnou hospodou a teplým ohněm, tím líp." Chmurlun si přitáhl plášť těsněji k hubenému tělu.

„Potom se modli, abychom čarodějovu duši brzy poslali do limba, mistře Chmurlune, protože pak klidně prosedím u ohně celou zimu, bude-li ti to vyhovovat."

S tím Elrik náhle popohnal koně do cvalu. Na poklidné kopce se zatím snášel šedý večer.

Pokud chcete vědět, jestli Elrik dostihne čaroděje Theleba K'árnu, pořiďte si sběratelské vydání druhého svazku legendární fantasy ságy Elrik z Melniboné na na www.mysterypress.cz.

ELRIK